

Beth O'Leary
Karácsony reggelén

BETH O'LEARY

*Karácsony
reggelén*

GENERAL PRESS
K Ö N Y V K I A D Ó

A mű eredeti címe
The Wake-Up Call

Copyright © 2023 Beth O'Leary Ltd.

Hungarian translation © Szigeti Judit

© General Press Könyvkiadó, 2025

Az egyedül jogosított magyar nyelvű kiadás.
A kiadó minden jogot fenntart,
az írott és az elektronikus sajtóban
részletekben közölt kiadás és közlés jogát is.
A könyv szövegét tilos a mesterséges intelligencia
bármilyen formájának betanítására használni.

Fordította
SZIGETI JUDIT

Szerkesztette
MUSKOVITS ISTVÁN

ISBN 978 615 104 068 3

Kiadja a GENERAL PRESS KÖNYVKIADÓ
1086 Budapest, Dankó utca 4–8.
Telefon: (06 1) 411 2416

www.generalpress.hu
generalpress@lira.hu

Felelős kiadó KOLOSI BEÁTA
Műszaki szerkesztő DANZIGER DÁNIEL
Felelős szerkesztő SZABÓ PIROSKA

2021 DECEMBERE

Kedves Lucas!

Tartozom egy vallomással, és egy kicsit zavarban vagyok miatta, azért is egy karácsonyi képeslapon juttatom el hozzád. (Egyébként boldog karácsonyt!)

Ahányszor összefutunk a szállodában, mindig különös dolog történik velem. Elönt a forróság. Izgulok. Fura dolgokat mondok, mint például, hogy „jó testét”, elfelejtem, miről beszélgetek épp egy vendéggel, és inkább téged nézlek, nem pedig azt, hogy milyen újdonságok vannak Barty étlapján, amivel Arjun nem ért egyet.

Nem vagyok az a típus, aki könnyen belebolondul valakibe. Inkább lassan engedek fel és nyílok meg, a meghittséget szeretem. És NEM szoktam elveszíteni a fejem egy pasi miatt – soha nem történt még ilyen. De amikor rád nézek, teljesen... összezavarodom.

És amikor rám nézel, azon tűnődöm, vajon te is ugyanazt érzed-e. Igazából már egy ideje várom, hogy mondj valamit. De a barátnőm, Jem, felhívta a figyelmemet arra, hogy talán azt hiszed, van valakim, vagy nem vagy az a típus, aki könnyen megosztja az érzéseit, de az is lehet, hogy egyszerűen csak nekem kellene összeszednem magam, és megtennem az első lépést.

Szóval íme. Megnyitom a puha, meleg kis szívemet, és azt mondom: Tetszel nekem. Nagyon.

Ha te is így érzel, találkozz velem a fagyöngy alatt este nyolckor!

A rózsaszín ruhás lányt keresd! És persze Izzyt, a recepcióst! Nem tudom, miért emeltem ki a rózsaszín ruhát.

Most inkább abbahagyom az írást, mert... elfogyott a hely.

És lassan az önbecsülésem is.

Találkozunk nyolckor?

Ötel: Izzy

Kedves Izzy!

Kellemes karácsonyt és boldog új évet!

Minden jót: Lucas

2022 NOVEMBRE

IZZY

Ha Lucas csinál valamit, akkor azt nekem is csinálnom kell... csak épp jobban.

Ez az elmúlt évben általában nagyon jót tett a karrieremnek, de most azt eredményezte, hogy egy fenyőágot próbálok megzabolázni, ami legalább kétszer olyan magas és négyszer olyan széles, mint én.

– Segítsek? – kérdezi Lucas.

– Nem szükséges. És én neked?

A helyére rántom az ágot, és épphogy sikerül nem levernem a hallban található rengeteg váza egyikét.

Állandóan kerülgetem őket. Ahogy a Forest Manor Hotel & Spa bútorainak nagy része, ezek a vázák is a Bartholomew családtól származnak, a birtok tulajdonosaitól. Morris Bartholomew (Barty) és a felesége, Uma Singh-Bartholomew (Mrs. SB.) a régi kúriát alakították át szállodává, és igyekeztek minél több régi családi bútort újrahasznosítani. Én teljes mellszélességgel támogatom az újrahasznosítást – ez afféle védjegyem –, de ezekben a vázákban van valami urnaszerű. Nem tudom kivenni a fejemből a gondolatot, hogy az egyikben talán valamelyik Bartholomew-ős hamvai találhatók.

– Ez szerinted mesébe illő? – kérdezi Lucas, miközben megáll, hogy alaposabban szemügyre vegye a fenyőágamat, amelyet épp felkötözök a lépcsőkorlát alá az én oldalamon.

A Forest Manor lépcsője legendás. Az a gyönyörű, íves fajta, amely a felénél kettéválik, és szinte könyörög, hogy

az ember lassan lesétáljon rajta esküvői ruhában, vagy a gyerekeit állítsa oda egy, a Von Trapp családra emlékeztető kedves fotóhoz.

– És az? – kérdezem a cserepes fára mutatva, amelyet Lucas a kertből cipelt be, és elhelyezett az ő oldalának az aljára.

– Igen – feleli teljes magabiztossággal. – Ez egy olajfa. Az olajfa mesébe illő.

Az előcsarnokot díszítjük fel a holnapi esküvőre, amelynek témája a „téli mese”.

Lucas és én úgy döntöttünk, hogy az aszimmetria mesébe illő, ezért ő a lépcső egyik, én pedig a másik oldalát díszítem fel.

A baj csak az, hogy ha Lucas nagy tétekkel játszik, akkor nekem még nagyobbakkal kell, úgyhogy most a kert jó része bekerült az előcsarnokba.

– És mediterrán növény – jegyzem meg.

Lucas közömbösen néz rám, mintha azt mondaná: „Na és?”

– Ez itt New Forest. És november van – teszem hozzá.

Összevonja a szemöldökét.

Feladom.

– És a kis ezüst fényfüzérem? – kérdezem az én oldalam korlátján felfutó zöld ágakba font csillogó égősorra mutatva. – Szerinted nem kellene a te oldaladra is ilyesmi?

– Nem. Túl giccses.

Hunyorogva nézek rá. Lucasnak minden giccses, ami velem kapcsolatos. Utálja a színes póthajtincseimet, a babarózsaszín edzőcipőmet és a misztikus tinidramák iránti lelkesedésemet. Nem érti, hogy az élet túl rövid ahhoz, hogy azzal foglalkozzunk, mi menő, és mi nem... az életet élni kell. Full HD-ban. És babarózsaszín edzőcipőben.

– Aranyosak és csillognak – jegyzem meg.

– Túlságosan is ragyognak. Mintha apró török lennének. Nem.

Összefont karját most leengedi, és inkább csípőre teszi a kezét. Lucas szereti a lehető legtöbb teret elfoglalni. Valószínűleg ezért is jár annyit az edzőterembe, hogy a folyamatosan szélesedő vállával és dagadó bicepszével még néhány pluszcentit elhódítson az én teremből.

Veszek egy mély, nyugtató lélegzetet.

Ha ez az esküvő végre lemegy, Lucas és én, amikor csak lehetséges, ismét dolgozhatunk váltott műszakban. Mostanában nem működik túl jól, ha sok időt töltünk együtt a recepción. Mrs. SB. szerint ilyenkor „nem valami jó a légkör”. Arjun, a főszakács pedig úgy fogalmazott, hogy amikor Izzy és Lucas egy műszakban dolgoznak, a szálloda nagyjából annyira vendégcsalogató, mint a nagyanyja háza, és mivel ismerem Arjun nagymamáját, biztonsággal állíthatom, hogy ez egy nagyon becsmérő megjegyzés.

De Lucas és én vagyunk a legtapasztaltabbak a szálloda frontvonalbeli személyzetében, és mi intézzük az esküvőket is, ami azt jelenti, hogy a következő két napban meg kell küzdenem a folyamatos Lucas-jelenléttel.

– Gyere fel a lépcsőfordulóhoz! – mordul rám. – Látod, hogy néz ki?

Mindig így utasítgat. Amikor megismerkedtünk, szexinek tartottam a brazil akcentusát, elnéztem a gorombaságát, azt gondoltam, biztos csak nyelvi nehézségről van szó, és valójában jót akar, csak nem úgy jön ki a száján. De az idő múlásával rájöttem, hogy Lucas kiválóan beszél angolul... egyszerűen csak egy seggfej.

Felmegyek a lépcsőfordulóhoz, ahol a lépcső kettéválik, és szemügyre veszem az előcsarnokot. Ez egy hatalmas tér, a bal oldalon óriási, fából készült recepcióspult húzódik, mögötte, a falon antik hatású kulcsok lógnak kampókon.

A barna és krémszínű eredeti padlólapokon megkopott, kör alakú szőnyeg fekszik, és van egy kényelmes ülősarok a magas ablakok mellett, ahonnan kilátás nyílik a kertre. Gyönyörű hely. És az elmúlt nyolc évben az otthonommá vált, talán még inkább, mint az a paszellszínű kis lakás, amelyet Fordingbridge-ben bérek.

– Ez egy elegáns szálloda – mondja Lucas. – A fényfüzerek nagyon olcsónak tűnnek ide.

Hát azok is. Mégis mit vár? A költségvetésünk – mint mindig – gyakorlatilag egyenlő a nullával.

– Ez egy családi szálloda – vágok vissza, épp abban a pillanatban, amikor a Hedgers család megérkezik az előcsarnokba, mintha csak végszóra léptek volna be.

A három gyerek kézen fogva közeledik, a legkisebb egy síoverallban totyog, pufók ujjacskáit a nővére kezébe bújtatja.

– Azta! – mondja a legidősebb fiú, és megáll a csillogó korlátom előtt. A legkisebb majdnem felbukik, de a nővére felrántja. – Ez nagyon menő!

A legönelégültebb mosolyomat villantom Lucas felé. Ő továbbra is komoran néz. A gyerekek egy pillanatra kissé zavarba jönnek tőle... majd kíváncsian néznek.

Már korábban is felfigyeltem erre a jelenségre. Lucasnak elvileg rettenetesen rosszban kellene lennie a gyerekekkel, hiszen hatalmas termetű, morcos, és nem tudja, hogyan beszéljen velük. De valamiért mégis lenyűgözőnek találják. A minap például hallottam, hogy így köszönti a közepső Hedgerst (aki polgári nevén Ruby Hedgers, hatéves, kedvenc hobbijai a harcművészetek, a pónilovak és a nem biztonságos dolgokra való felmászás):

– Jó reggelt kívánok! Hogy aludtál? Remélem, jól!

Pontosan ugyanezekkel a szavakkal és ugyanebben a hangnemben beszél a felnőtt vendégekhez is. De Ruby odavolt érte.

– Ó, egész éjjel aludtam – felelte komolyan. – Amikor hetet mutatott az óra, felkeltem, odaálltam anya és apa ágya mellé, és vártam, hogy felébredjenek. És amikor apa észrevette, hogy ott vagyok, ijedtében felkiáltott. Annyira vicces volt!

Lucas erre teljesen komolyan bólintott, és csak ennyit felelt:

– Rettenetes lehet így felébredni.

Ruby majd megszakadt a nevetéstől.

Bizarr.

– A gyerekek szeretik a fényfüzéreket – jegyzem meg Lucasnak, és széttárom a karom.

– A gyerekek az olyan cipőt is szeretik, amelyen ke-
rekek vannak, meg a gumicukrot is, és addig tömik ma-
gukba Arjun fagyikelyheit, amíg rosszul nem lesznek –
feleli Lucas. – A gyerekekben nem lehet megbízni.

A Hedgers család felnőtt tagjai felé pillantok, hogy meggyőződjek róla, nem hallották Lucas megjegyzését, de ők épp a szobájukba terelgetik be a gyerekeket, és úgy tűnik, semmit sem hallanak a beszélgetésből.

A Sweet Pea nevű szoba az övék, mivel Mrs. Hedgers kerekesszékes, a lift pedig már több mint egy hónapja nem működik, és rémálom, hogy csak öt földszinti szobánk van.

– Az én oldalamra nem kerülnek fényfüzérek. És ezeket is le kellene szedni – közli Lucas.

– Uramisten! Nem tudnál egyszer az életben kompromisszumot kötni, és azt mondani, *jó, használjunk fényfüzé-
reket, de visszafogottabban...* vagy valami ilyesmi?

– Fáj tőle a szemem. A válaszom, nem.

– Amikor együtt dolgozol valakivel, nem mondhatod egyszerűen azt, hogy nem, és kész.

– Miért nem?

– Kompromisszumot kell kötnünk.

– Miért?

– Mert ez az észszerű!

– Ó! Annyira észszerű, mint minden műszakod alatt újrendezni az irodaszereket, hogy soha ne találjak meg semmit?

– Nem azért csinálom. Hanem azért, mert ahogy te csinálod, az...

– Észszerű?

– Nem, hanem szar! – csúszik ki a számon, és a Sweet Pea felé nézek, hogy lássam, csukva van-e a gyerekek ajtaja. – Te szarul csinálod. Az a fiók mindig beragad, mert a lyukasztót az oldalára fordítva teszed be, a Post-it cetliknek pedig elől kellene lenniük, mert azokat folyamatosan használjuk, de te hátulra teszed őket, az üdvözlőkártyák mögé, amiket soha, de soha nem használunk, úgyhogy bocsáss meg, hogy időt spórolok neked!

– És észszerű dolog újraszámozni a szobákat anélkül, hogy szólnál nekem?

– Az Mrs. SB. ötlete volt. Én csak követtem az utasításait.

– Arra is utasított, hogy ezt titkold el előlem?

Most már feszülten állunk egymással szemben, és valamiért csípőre teszem a kezem, amit csak olyankor csinállok, amikor szuperhőst játszom (ami meglepően gyakran fordul elő, ha az ember egy családbarát hotelben dolgozik).

– Elfelejtettem. Ember vagyok. Perelj be!

– Szegény Mandynek nem felejtettél el szólni.

Mandy is a frontvonalbeli személyzet állandó tagja. Anyagi értelemben valójában nem szegény, csak azért kapta a Szegény Mandy nevet itt a Forest Manor Hotel & Spában, mert mindig két tűz közé szorul, amikor Lucasszal vitatkozunk. Szegény Mandyt nem érdekli, hogy van elrendezve az irodaszerekes fiók. Ő csak békére és csendre vágyik.

– Mivel Szegény Mandy nem kért meg kifejezetten arra – magyarázom –, hogy munkaidőn kívül ne írjak neki üzeneteket, valószínűleg WhatsApp-on írtam meg neki.

– Én sem mondtam, hogy ne írj nekem üzeneteket munkaidőn kívül. Csak azt, hogy ha szállodai adminisztrációs ügyeket zúdítasz rám vasárnap, az nem...

– ...észszerű – fejezem be a mondatát fogcsikorgatva. – Igen, persze. Nos, ha annyira ragaszkodsz az észszerűséghez, akkor maradunk az észszerű, fényfűzérmentes korlátoknál, és egy észszerű esküvőt fogunk lebonyolítani, hogy azután Barty és Mrs. RB meghozhassák azt az észszerű döntést, hogy bezárják a szállodát, mivel többé nem fenntartható. Ezt akarod?

– Te úgy gondolod, hogy a rengeteg csillogó fénnel meg tudod menteni a Forest Manor Hotel & Spát?

– Igen! – kiáltom. – Nem! Vagyis nem csupán a dekorációról van szó, hanem arról, hogy minden tőlünk telhetőt megtegyünk. A Forest Manor tökéletes helyszín ebben az évszakban, és ha ez az esküvő jól sikerül, akkor a vendégek távozáskor azt gondolják majd, hogy annyira gyönyörű ez a szálloda, hogy minden rövidebb, pár napos szabadságukat itt kellene eltölteniük, vagy itt kellene megtartaniuk az eljegyzési partijukat. És ez azt jelenti, hogy egy lépéssel közelebb kerülünk ahhoz, hogy talpon maradjunk 2023-ban.

– Izzy, a szállodát nem lehet megmenteni néhány miniszabival vagy eljegyzési partival. Befektetőkre van szükségünk.

Erre nem válaszolok. Nem azért, mert egyetértek vele, vagy mert – isten ments! – meghagyom Lucasnak az utolsó szót. Hanem azért, mert épp most zuhant ránk a mennyezet.

LUCAS

Az egyik pillanatban Izzy még dühösen néz rám, harcias, szúrós tekintettel, csípőre tett kézzel. A következő pillanatban pedig rajtam fekszik – kicsi és puha, fahéjas-cukor-illatú –, rajta pedig a mennyezet fele.

Fogalmam sincs, hogyan jutottunk A-ból B-be.

– Ūristen! – mondja Izzy, miközben vakolatfelhőbe burkolózva legurul rólam. – Én most épp megmentettem az életedet?

– Nem – vágom rá. Legjobb mindig nemet mondani, ha Izzy kérdez valamit. – Mi történt?

– Leszakadt a plafon – mutat a mennyezetre. Segítőkész, mint mindig. – Én pedig rád vettem magam, hogy megmentselek.

Egymás mellett fekszünk a lépcsőfordulóban. Magasan fölöttünk egy lyuk tátong a plafonon. Látom az első emeleti folyosó régi falilámpáit.

Ez nem jó hír.

Oldalra fordítom a fejem, és Izzyre nézek. Az arca kipirult, rózsaszín csíkos haja összevissza áll, de úgy tűnik, nem esett baja. A feje mögött egy vakolatdarab hever... elég nagy ahhoz, hogy akár meg is ölhetett volna minket. Hirtelen fájni kezdek.

– Akkor... gondolom... köszönöm – mondom.

Izzy arca elkomorul, feláll, és leporolja a lábát.

– Szívesen – feleli.

Amikor Izzy ezt mondja nekem, az nagyjából azt jelenti, hogy: „Menj a francba, te seggfej!” Ha bárki máshoz

intézné ezeket a szavakat, valószínűleg teljesen őszintén gondolná. De ha rólam van szó, akkor bármit is mond, a mögöttes tartalom lényegében mindig az, hogy „*vai à merda, cuzão*”, ami portugálul annyit tesz: „Menj a francba, te seggfej!”

Úgy tűnik, ezt rajtam kívül senki sem veszi észre. Mindenki más szerint Izzy „kedves” és „szórakoztató” és „aranyos”. Még Arjun is úgy bánik vele, mint egy hercegnővel, pedig Arjun a vendégeinket úgy kezeli, mint egy híres zenész a rajongóit: egyfajta szeretetteljes megvevéssel. De hát Arjunnak nem is üvöltötte oda Izzy tavaly karácsonykor a szálloda kertjén át, hogy „úgysem vagy elég jó neki, te hideg szívű, fényes cipős robotember”.

Ám, mivel valóban úgy tűnik, hogy Izzy épp megmentette az életemet, próbálok udvarias lenni.

– Nagyon hálás vagyok – mondom. – És elnézést, hogy nem én vetettem rád magam. Feltételeztem, hogy tudsz vigyázni magadra.

Ezzel nem aratok nagy sikert. Izzy dühösen néz rám. Mármost tényleg dühösen... Izzy egész arzenált tud felvonultatni különféle szúrós pillantásokból. Nagy zöld szeme van, hosszú szempillái, és mindig vékony fekete tusvonalat húz a szemhéja sarkába. Ha Izzyre gondolok – ami nagyon ritkán fordul elő –, akkor ez a szempár jelenik meg előttem, amint hunyorogva, macskaszerűen és élénken mered rám.

– Valóban tudok vigyázni magamra – jelenti ki.

– Igen – felelem. – Tudom. Ezért nem mentettelek meg.

– Halló?

– A francba! – motyogja Izzy, és a mennyezeten lévő lyukra emeli a tekintetét. – Mrs. Muller?

Minden hibája ellenére Izzynek kivételesen jó a memó-

riája a vendégeinkkel kapcsolatban. Ha valaki egyszer is megszállt nálunk, az biztos, hogy Izzy tudja a gyereke nevét, illetve hogy mit eszik reggelire és milyen csillagjegyben született. Bár Mrs. Mullerre még én is emlékszem: gyakran száll meg nálunk, és mindig feldühíti a takarítókat azzal, hogy festékpöttyöket hagy maga után, amikor alkot. A hetvenes éveiben jár, félig német, félig jamaicai, számomra idegesítően nehezen érthető a kiejtése, és úgy osztogatja a borraivalót a személyzetnek, mintha Amerikában lennénk... amit egyébként egyáltalán nem bánok.

– Hívd a tűzoltókat! – sziszegi nekem Izzy, majd ismét Mrs. Mullerhez fordul. – Mrs. Muller, kérem, nagyon óvatosan! Történt egy... kisebb... ööö...

– Baleset – sietek Izzy segítségére.

– Szóval van egy kis gond a padlóval – mondja Izzy. – Máris intézkedünk.

Mindketten megpróbálunk átlesni a lyukon. Tennünk kell valamit, mielőtt a Forest Manor jelenleg itt tartózkodó ötven vendége közül bárki kilépne a szobájából, és véletlenül lezuhanna egy vagy két emeletet.

– Mrs. Muller, kérem, lépjen hátrébb! – kiáltok fel, majd elindulok lefelé a lépcsőn a hallba, hiszen mi is éppúgy veszélyben vagyunk, mint ő. – Neked is el kellene jönnöd onnan – szólok vissza Izzynek a vállam fölött.

Nem vesz rólam tudomást. Hát, én megpróbáltam. Szemügyre veszem a lépcsőn keletkezett kárt, és előveszem a telefonomat, hogy tárcsázzam a 190-et, majd eszembe jut, hogy az Egyesült Királyságban nem ezt a számot kell hívni, hanem...

– Kilenc kilenc kilenc! – kiáltja oda Izzy.

– Tudom – vágok vissza, és már hívom is.

Egy adag vakolat zúdul le a mennyezeten tátongó

lyukból, és beteríti Izzyt porral. Köhögni kezd, hosszú, barna-rózsaszín haja most teljesen fehér.

– Azta! – szólal meg egy izgatott hang mögöttem.

Megfordulok, és Ruby Hedgerst látom, a hatéves kislányt, aki a Sweet Pea ajtajában áll.

– Havazik? – kérdezi.

– Nem – felelem neki. – Csak szerkezeti károk. Halló? Igen, tűzoltóság, kérem...

A szálloda nyüzsgő a tűzoltóktól. Izzy – profi személyzethez nem igazán illő módon – flörtöl az egyik különösen jóképű fickóval. Én pedig nagyon rossz hangulatban vagyok.

Stresszes reggelünk volt. A vendégek, érthető módon, kissé fel vannak zaklatva az események miatt. Többen nem viselték jól, hogy ablakokon kimászva, egy létrán kellett elhagyniuk a szobájukat. Az egyik tűzoltó azt mondta, hogy a mennyezeten és a lépcsőben keletkezett károk „nem orvosolhatók gyorsan”, azután hozzátette, „nagy munka lesz”, majd – mintha újdonságot közölné – összedörzsölte a hüvelyk- és mutatóujját, ami Brazíliában ugyanazt jelenti, mint itt: pénz, pénz, pénz.

Ez minden problémánk gyökere a Forest Manor Hotel & Spában. Amennyire én tudom, a szálloda virágzott a világjárvány előtt, de a Covid miatti karantén idején nagyon bezuhant az üzlet, és ez éppen abban az időszakban történt, amikor a teljes tetőzetet is ki kellett cserélni. Mostanra csak vánszorgunk előre, képtelenek vagyunk elvégezni a szükséges felújításokat. A Forest Manor már akkor is kissé leharcoltnak tűnt, amikor két évvel ezelőtt elkezdtem itt dolgozni; azóta azonban még többet veszített luxusjellegéből, ami pedig azzal járt,

hog az árakat is csökkentenünk kellett, még a díjnyertes éttermünkben is.

Ám a hely varázsa megmaradt. Őszintén hiszem, hogy nincs még egy olyan különleges szálloda Angliában, mint ez. Ezt már abban a pillanatban tudtam, amikor először beléptem az előcsarnokba, és megláttam a vendégeket, ahogy a szállodai papucsukban újságot olvasnak a kanapéken, miközben az ablakon át figyelik a kertben játszó gyerekeket. Ez a látvány a tökéletes kényelmet testesítette meg számomra. Itt valóban nagy becsben tartjuk a vendégeinket. Abban a pillanatban, amint átadom nekik a kulcsot, a családunk részévé válnak.

– Ugye, Lucas? – szólal meg egy hang a hátam mögött, miközben egy kéz a vállamra csap.

Megfeszülök, és leteszem az aznapi harmadik drága kávémat a hallban lévő pultra. Természetesen nem *minden* családtagot szeretünk egyformán.

Louis Keele a *Wood Aster* nevű földszinti lakosztályban szállt meg, és a következő két hónapban itt fog tartózkodni az üzleti ügyei miatt. Ez a legszebb szobánk, és Louis szereti a legszebb dolgokat. „Az emberek manapság már nem értékelik a minőséget”, jegyezte meg a napokban az egyik kollégájának, miközben áthaladtak az előcsarnokon. Úgy gondolom, hogy sokkal könnyebb „értékelni” a minőséget, ha az ember apja több millió fontot keresett a kilencvenes években az ingatlanpiacon, de persze én ezt nem tudhatom.

– Igen, Mr. Keele. Éppen kiürítjük a szállodát – felelem.

Ezzel nyilvánvalóan ő is tisztában van. A tűzoltók mindenhol ott vannak, és Louis az imént épp egy szalag alatt bújít át, amivel a hallban elzártak egy területet. Ráadásul a lépcső jó részét mennyezettörmelék borítja.

– Nagyon sajnálom, de egy rövid időre el kell hagynia a szobáját, amíg elrendezzük ezt az egészet.

Louis nagy érdeklődéssel nézi „ezt az egészet”. Ökölbe szorul a kezem. Ez a férfi könnyen kihoz a sodromból. Mosolya mögött van valami mohó, valami számító. Tavaly karácsonykor is itt volt, és már akkor is azt firtatta Mrs. SB.-nél, hogy nem adná-e el a szállodát az apja cégének, vagy ahogy ő nevezi, a „Keele családi vállalkozásnak”. Mrs. SB. akkor nevetve visszautasította, de mostanra teljesen más a helyzet. Már a menyegző beomlása előtt is komoly anyagi gondjaink voltak.

Louis lassan füttyent egyet, miközben zsebre dugja a kezét.

– Ilyen mértékű kár és a rengeteg felújításra szoruló dolog... – grimaszol szánakozva. – Ne haragudjatok, srácok a nyers megfogalmazás miatt, de ti aztán tényleg nyakig ültök a szarban, nem igaz?

– Louis! – szólal meg Izzy csilingelő hangon, amint előbukkan a reggelizőből, és figyelmeztetőn rám villantja a szemét, amivel azt jelzi, hogy nem vágok kellően szívélyes arcot. – Gyere, hadd kísérjelek ki! Tartunk egy rögtönzött téli pikniket a pergola alatt... vagy a pagoda alatt, igazából sosem tudom, mi a különbség a kettő között, de érted, mire gondolok. – Megérinti Louis karját.

Izzy rendkívül közvetlen ahhoz képest, hogy brit... mindenkire hozzáér, engem kivéve.

– Mrs. SB. telefonált – szól hátra nekem Izzy a válla fölött, miközben kikíséri Louist. – Valakinek fel kell hívnia a már amúgy is hisztérikus menyasszonyt, akinek épp most fucsolt be az esküvője. Mondtam Mrs. SB.-nek, hogy menynyire szenvedélyesen viszonyulsz a holnapi esküvő előkészületeihez, és hogy te vagy a legtökéletesebb személy arra, hogy meghallgasd szegény menyasszonyt.

Összeszorítom a fogam. Izzy pontosan tudja, mennyire utálok az érzelmes beszélgetéseket. Az egyetlen vigaszom, hogy én már korábban kijelöltem őt arra a feladatra, hogy segítsen Bartynak kitölteni egy negyvennégy oldalas biztosítási nyomtatványt, ami egészen biztosan rossz formátumban lett letöltve. Valóságos kínzás lesz Izzy számára.

– És öt órakor mindkettőnket vár az irodában – teszi még hozzá.

Csak akkor jövök rá, mit is jelenthet mindez, amikor becsukódik mögöttük az ajtó. Még ha a szálloda földszintjét biztonságosnak is nyilvánítják, akkor is csak öt szobánk marad huszonöt helyett. Ez ugyan az öt legdrágább szoba, ami azért számít, de mégiscsak töredékét teszi ki az átlagos téli bevételnek... és ez a helyzet egyáltalán nem indokol egy teljes recepciós csapatot.

Egy átlagos héten Izzyvel felváltva dolgozunk a recepción az ügynökségtől érkező egy-egy gyakornok recepciósval, akiket Mrs. SB. alkalmaz, és van egy nap, amikor mindketten bent vagyunk. (Ez a hétfő. A legnyomasztóbb nap.) Mandy általában az esti műszakot viszi, amikor elég egy recepciós is.

Ha én lennék Mrs. SB., most elkezdenék azon gondolkodni, kit lehet elbocsátani a front office csapatból. Mivel ilyen hirtelen történt minden, az ügynökségi recepciósokat valószínűleg akkor is ki kell fizetni, ha végül nem hívják be őket, Mandy pedig Barty családjának régi barátja.

Akkor pedig marad... Izzy meg én.